

Iz urednikove beležnice

Vsi smo novinarji

Pred časom je zapisal Franc Šetinc (urednik rubrike »Pogovor z bralci«, ki že dalj časa izhaja v petkovem Delu), da prihaja na uredništvo Dela mnogo pisem občanov in da zna 90 odstotkov pišočih zelo večje sukati pero. Nekateri med njimi bi celo marsikateremu profesionalnemu novinarju služili za vzor.

Iz te razveseljive ugotovitve sledi zelo poučen sklep — javnost obveščanja ni več tabu, marveč vse bolj postaja zahteva in potreba slehernega občana. To pa še bolj kot za dnevno velja za lokalno časopisje, ki je bolj ali manj še vedno v bistvu amatersko. Mednje sodi tudi Naša skupnost. Tudi v našem glasilu opazamo zadnje čase zelo spodbudne spremembe: iz številke v številko zasledimo vse več članov, ki jih pišejo občani sami. Zato je tem manj razumljivo, če smo tu in tam preveč razvajeni. Kaj hočemo s tem povedati?

Denimo, da imajo v nekem kraju naše občine skromno svečanost, neko sejo, otvoritev nekega objekta, obletnico in podobno. Bržkone je med navzočimi vsaj polovica takih, ki znajo več sukati pero in tudi takih, ki jim morda to še ne gre povsem od rok (komu pa gre takoj?). In vendar tudi

za vsako malenkost vabijo tja urednika Naše skupnosti, ki je v uredništvu sam (vsi drugi člani uredniškega odbora so redno zaposleni drugod). Posledice so mnogostranske: izguba dragocene časa, odvečni materialni stroški in, kar je glavno, domačin bolje pozna razmere na svojem terenu kot ne vem kakšen profesionalni novinar. Da ne govorimo o

tem, kako težko se je, denimo sedaj pozimi enemu samemu človeku iz uredništva prebijati v odročne in zasnežene kraje. In če si še tako prizadeva, preprosto ne zmore priti povsod. Medtem pa v obratni smeri — v Moste vsak dan potuje nešteto ljudi iz posameznih krajev občine, ker vse poti vodijo v mesto. In tudi pošta deluje!

Sodimo, da je tudi to ena od možnosti, kako naj bi v bodoče razširili mrežo naših dopisnikov, ki je ne kaže zanemarjati.

Zato veljajo tele vrstice vsem nam v premislek, kajti vsi smo lahko novinarji!

V pravljicnem svetu smo dočakali dedka Mraza

V Ljubljani je bila letos po nekajletni prekinitvi spet velika osrednja prireditev za otroke ob novem letu. Praznovanje je bilo v lepo okrašenem, osvetljenem in zasneženem športnem parku Tivoli. Od 26. do vključno 29. decembra je bilo tu vse živo otrok in odraslih. Obiskovalci se niso ustrašili ne dežja ne snega, ki je dal prostoru še lepši pravljčni videz.

Otroci so si lahko ogledali atraktivne nastope letalskih modelov. Kljub sneženju so letala brenčala in vzbujala veliko pozornost; malčki so uživali v vožnjah na kočijah po Tivoliju

in nikakor niso mogli dočakati, da pridejo na vrsto, saj je tako lepo peljati se na okrašenih zapravljenih, v katere so zapreženi iskri vanci s kraguljčki... V srebrni dvorani so veliki in mali uživali ob pogledu na male električne železnice na maketah; drugim je zastajal dih ob pogledu artistov in žonglerjev, ki so »čarali in čarali«, pa smeh v dvorani ob gledanju filma. Čas za predstavo lutk je bil prekratek, prostor premožen za vse ljubitelje predstav in so se večkrat ponavljale. Več tisočglava množica ljubljancev je vsak dan spremljala z velikim veseljem program igralcev naših gledaliških hiš, nastop Planšarjev, Belih vran in drsalo revijo. Drugi so se zopet prosto drsali in sankali na ledu, kjer so porivali velike lutke in se igrali med seboj. Seveda pa je najbolj navdušili naše malčke prihod dedka Mraza. O, kako so ga klicali! Vsi so hoteli k njemu, ga cukali za rakav, se rakovali. Bil je med njimi on, ki jim je vse te prireditve podaril brezplačno.

Da ne bi bilo prevelikega navala, se je organizator odločil, da naj bo vsaj obisk šolskih otrok organiziran. Šole naše občine so imele določen ponedeljek 28. decembra. Občinska Zveza prijateljev mladine je v ta namen organizirala 6 avtobusov, ki so pripeljali otroke s Prežganj, Janč, Javorja in Besnice, Dolskega, Senožeti in Križevske vasi ter Zaloga. Žal je bil sneg neusmiljen in avtobus, ki je bil namenjen po zbrane otroke na Lipoglav, ni mogel dati ko do Sostra.

Ostale šole pa so obiskale halo dopoldne in popoldne. Kljub tej veliki osrednji prireditvi ob novem letu, katero si je ogledalo večina otrok in staršev, pa so predstavniki DPM, vzgojnovarstvenih zavodov, KS, SZDL in šol pripravili interne prireditve z obiskom dedka Mraza. Prireditve v ožjem domačem kraju otro-

Kot povsod, je bilo tudi v Zadvoru srečanje otrok z dedkom Mrazom kar najpristržnejše

PRAZNA TRGOVINA

Nova Mercatorjeva samopostrežna trgovina v Zadvoru stoji že več kot 3 mesece prazna. Podjetje se kaj malo meni za proteste občanov, da naj bi staro trgovino iz zadružnega doma, kjer prodajalci delajo v nemogočih razmerah, vendarle že preselili v nove prostore.

Zanimivo bi bilo slišati, kaj o tem menijo pri Mercatorju?

Mimogrede

Kje si, grešni kozel?

Oni dan sem se zapičil v branje zelo zanimive študije, ki jo je v našem zelo čislanim članku napisal zelo učen mož z zvenečim akademskim naslovom. Če me spomin ne vara, je moral biti pisec študije psiholog, psiholog ali sociolog, ki se verjetno poklicno ukvarja s kriminaliteto in prestopništvom.

Da je učen mož zelo večje sukal pero, o tem ni da bi govoril; in da pri pisanju ni varčeval s tujkami in raznimi nebodiga treba izrazi je tudi več kot na dlani. Toda, to so samo obrobne pripombe, ki niso pritegnile mojo pozornost, čeprav je tudi res, da je bila študija v celoti napisana preveč učeno in za poprečnega bralca dokaj nerazumljiva.

Zboda so me merila, s katerimi ocenjujemo kriminalna dejanja. Tudi sicer se pri nas vse preveč ukvarjamo s posledicami, manj pa z vzroki, ki botrujejo gospodarskemu in drugemu kriminalu. No, to je že druga zgodba, ki ne sodi sem. Z istimi kriteriji ne bi smeli ocenjevati prestopka, denimo, lačnega študenta, ki je s police v samopostrežni trgovini izmaknil konzervno pasto, da bi se pošteno najedel, in tolpo mladih in sitih objestnežev — otrok premožnih staršev — ki so oropali trgovino. Morda bo kdo ugovarjal, češ kriminal je kriminal, naj gre za velike ali male grehe, in podobno. Iz vsakodnevnega življenjske prakse pa vemo, da velikokrat prvi primer izveče debelejši konec palice kot objestni huli-gani, ki imajo dobro zaledje.

Na splošno bi moralo veljati: za hujši greh, hujša kazen, ne glede kdo je grešnik. Ker pa se pri nas po navadi pri hudih grehih za grešnika ne ve — ker je več grešnikov hkrati — se tu začarani krog sklene, vse skupaj pa se pogrezne v tajinstveno molčežnost.

Denimo, da gre podjetje na stečaj zaradi milijonskega primanjkljaja. Kdo je grešni kozel? Kje so merila za oceno kriminalne dejavnosti? In če nekdo, ali skupina vodilnih osebnosti, vendar zapravlja dragocene davize, kdo je odgovoren? Vsi in nihče! Ali je mar pošteno, če si ljudje zaposleni v bankah in zunanji trgovini (in še kje drugje), ko jim pride na uho, da se pripravljajo ukrepi za omejitev dviganja osebnih dohodkov, le-te hitro dvignejo? In kje naj tukaj iščemo grešnega kozla? In ko gre za zapravljanje milijonske investicije, tudi ni krivca. Kje so ob vsem tem toliko deklarirana načela o osebni odgovornosti? Res je, iz malega raste veliko, še bolj res pa je, da majhno vidimo takoj, o velikem pa raje molčimo.

kom veliko pomenijo, ker se na njih lahko bolj sprostito in razveselijo.

DPM in KS Moste je obdarovalo otroke z lutkami in darili, spomnili pa so se tudi gojencev Demonstracijskega eksperimentalnega centra za dnevno varstvo in delovno usposabljanje duševno prizadete mladine na Vevčah, ki so bili te pozornosti nadvse veseli in so se za to prese-

nečenje tudi pismeno zahvalili z najlepšimi željami vsem Moščanom.

Za veselo razpoloženje in razna darila je poskrbelo tudi vseh naših 16 šol v občini, DPM, SZDL v Zeleni jami, na Kodeljevem, v Sostrem in v Dolskem. Povsod v vsakem kraju so poskrbeli, da je prav vsak otrok v naši občini bil deležen novoletnega veselja in pravljčnega doživljanja. Naša želja pa je, da bi tako ostalo tudi v bodoče!

POPRAVEK

V prejšnji številki Naše skupnosti je prišlo v sestavu Problemi kmetijstva za okroglo mizo do neljube pomote. V sestavku na prvi strani namreč piše, da se inž. Janez Miklavc, direktor proizvodnje AD Emona, ni udeležil omenjene razprave o kmetijstvu.

Tovariš Miklavc sploh ni dobil vabila in zato je tudi razumljivo, da se razprave ni mogel udeležiti. Za pomoto se inž. Miklavcu opravičujemo!

Uredništvo

VSE POTI

VODIJO

V DOLINO

Marinka Prašnikar iz vasice Vrh nad Dolskim, ki ima le osem hiš in 27 ljudi, je v tej vasi najmlajša vaščanka, pa čeprav ima že 17 let. Ker je vasica izključno kmečka, zaslužka malo, se je vse, kar le ni bilo preveč privezano na zemljo, izselilo, pa tudi kmetije, ki so včasih imeli velike družine, se teh otepajo in tako je prišlo do stanja, da je v vasi najmlajši »otrok« star 17 let. Tudi ta se ozira za službo in zaposlitvijo v dolini in ni daleč dan, ko bomo lahko rekli: V vasi Vrh nad Dolskim je najmlajši vaščan star precej nad 20. Zakaj?

Pravdarstvo za vsako ceno

Nadaljevanje s 1. strani
pogoje, češ da jima mora občina sezidati novo hišo. Nikakršno prepričevanje o neumestnosti takšnih pogojev in nagovarjanje, naj popustita, niso kaj prida pomagali.

Svetu krajevne skupnosti ni potemtakem preostalo nič drugega kot predlagati občinski skupščini Moste-Polje, naj le-ta z odločbo ugotovi, da je to v splošnem družbenem interesu in na podlagi takega sklepa uvede postopek za razlastitev.

Jagrova pa sta kmalu za tem sprožila upravni spor pred vrhovnim sodiščem Slovenije zoper odločbo občinske skupščine. Le-to je tožbi ugodilo in občinsko odločbo odpravilo kot nezakonito, z utemeljitvijo, da krajevna skupnost ne more biti po-budnik za razlastitev zemljišča.

In prav ta zavrnitev je izbila sodu dno. Kajti, po kakšni logiki, je lahko, denimo, društvo za vzrejo malih živali, ali gasilsko društvo, razlastitveni upraviče-

nec, krajevna skupnost pa ne?

Vrhovno sodišče je tudi enostavno prezrlo 160. člen statuta občine Ljubljana Moste-Polje, ki daje krajevni skupnosti svojstvo pravne osebe. Občinska skupščina je v tem primeru ubrala drugo pot, ki jo dopušča zakon o razlastitvi in je v smislu 12. člena omenjenega zakona sprejela sklep o izgradnji križišča, v čemer se prav tako kaže splošni interes.

Pri vsej stvari je zanimivo dvojno: prvič, da imamo še ljudi, ki ob taki priložnosti želijo zase izsiliti in iztržiti kar največ, in drugič, da je tudi naša zakonodaja včasih sila toga, zastarela in enostranska in bi morala dati večja zakonska pooblastila osnovni celici naše samoupravne socialistične družbe — krajevni skupnosti, ki v bistvu najposredneje izraža voljo občanov — volivcev. Če KS že nalagamo in ji zaupamo odgovorne naloge, dajmo ji še večje zakonske pravice.